

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120452394
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6120452394.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom C. D. XXXX/X, XXX XX E., o zaplatenie 4.176,43,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 49Csp/11/2021 - 139 zo dňa 29.06.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48,78,- eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 48,78,- eur od 21.06.2021 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, druhým výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol a tretím výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,66 %.

1.1. Nárok žalobcu súd prvej inštancie posudzoval podľa ustanovenia § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497, § 517 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 prvá veta, § 9 ods. 2 písm. d), g), j), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa čl. 10 ods. 2, čl. 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 84/102/EHS a podľa ustanovenia § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

1.2. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, a to podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinnom v rozhodnom čase. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Súd prvej inštancie v prvom rade považoval za potrebné sa vysporiadať s námietkami žalovaného, ktorý poukazoval na to, že žalobca nemal zisťovať schopnosť žalovaného splácať úver. Súd prvej inštancie v uvedenom poukazuje na prílohy k žalobe, ktoré boli zo strany žalobcu predložené, a to Credit analytic report na č. I. 29 – 54 spisu, Report zo Sociálnej poisťovne na č. I. 50 spisu, ako aj žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru na č. I. 79 rub spisu, ktoré preukazujú, že žalobca pred poskytnutím úveru preveroval bonitu, resp. schopnosť splácať úver zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené v bode 1.2. predmetnej zmluvy o úvere pri položke označenej „Výška RPMN“, kde sa uvádza, že „...RPMN bola vypočítaná za predpokladu, že úver bol vyčerpaný jednorazovo v plnej výške, že poplatky a úroková sadzba ostanú po celú dobu zmluvného

vzťahu nezmenené a vychádzajúc z nasledovných parametrov uvedených v tejto zmluve: výška anuitnej splátky, počet splátok, výška poplatku za poskytnutie úveru“.

1.3. Ďalej konštatoval, že zmluva o úvere obsahuje údaj o celkovej výške úveru, nakoľko z výpisu z účtu žalovaného na č. I. 106 rub spisu vyplýva, že žalovanému boli dňa 26.11.2018 poskytnuté finančné prostriedky z titulu čerpania predmetného úveru vo výške 4.800,- eur (pričom poplatok za poskytnutie úveru zaplatil žalovaný v rámci osobitnej transakcie, čo vyplýva z č. I. 106 rub spisu). Súd prvej inštancie v ďalšom konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť vyžadovanú v ustanovení § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase jej uzatvorenia, a to dobu trvania zmluvy o úvere. Pri uvedenom nedostatku spotrebiteľskej zmluvy zákon sankcionuje veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou predmetného úveru, a to podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa súdu prvej inštancie zmluva o úvere obsahovala iba údaj o počte anuitných splátok, ktorých malo byť 96, avšak zo žiadneho jej ustanovenia nevyplývala informácia o dobe trvania zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie pritom konštatoval, že predmetný údaj by mal byť zisťiteľný zo samotnej úverovej zmluvy, pričom nemožno od spotrebiteľa vyžadovať, aby si tento údaj zisťoval použitím matematických výpočtov, resp. aby zostalo neistým, aké má spotrebiteľská zmluva trvanie. Čo sa týka prípadnej obrany žalobcu, že tento údaj je zisťiteľný zo všeobecných obchodných podmienok (č. I. 7 – 25 spisu), resp. Obchodných podmienok pre úvery občanom žalobcu (č. I. 59 – 66 spisu), súd prvej inštancie uviedol, že obchodné podmienky neuvádzajú konkrétnu dobu trvania zmluvy, vzťahujúcu sa k predmetnej zmluve o úvere. Zároveň súd prvej inštancie zohľadnil závery uvedené v rozsudku Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, sp. zn. C-42/15, podľa ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48, a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, a dospel k záveru, že všeobecné obchodné podmienky, ako obchodné podmienky pre úvery občanom žalobcu, na ktoré odkazuje zmluva o úvere, nie sú podpísané zo strany strán sporu, preto ich nemožno považovať za vyhotovené v zákone, podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, stanovenej forme, a navyše zo žalobcom predložených dokumentov nevyplýva, že predmetné obchodné podmienky tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere.

1.4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že výzva na predčasné splatenie celého úveru, ktorú predložil žalobca, a ktorá je žurnalizovaná na č. I. 68 spisu, je úkonom urobeným v rozpore so zákonom, a teda v zmysle ustanovenia § 39 OZ neplatným právnym úkonom. Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ bol totiž žalobca povinný, pokiaľ mal v úmysle žiadať žalovaného o splnenie celej pohľadávky v dôsledku nezaplatenia niektorej splátky úveru, dodržať súčasné splnenie dvoch podmienok – 1) uplynutie doby najmenej troch mesiacov plynúcej od omeškania so zaplatením predmetnej splátky a 2) upozorniť žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva žiadať splnenie celej pohľadávky. Súd prvej inštancie konštatoval, že z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru nebol žalovaný dostatočnú dobu v omeškaní s nesplatenou splátkou, nakoľko ku dňu 23.11.2020 mal žalovaný z titulu splácania predmetného úveru zaplatenú sumu 1.501,22 eur (uvedené vyplýva z prehľadu splácania na č. I. 81 spisu /1.261,22 eur/ a z výpisu z účtu žalovaného na č. I. 106 rub spisu /240,- eur/), pričom ku dňu zosplatenia mal mať pri predpoklade bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru splatenú sumu 1.200,- eur ($4800 / \text{výška úveru} : 96 / \text{počet splátok} \times 24 / \text{počet splatných splátok do dňa zosplatenia} - 1 \text{ za rok 2018, } 12 \text{ za rok 2019 a } 11 \text{ za rok 2020} = 1200 \text{ eur}$). Z uvedeného vyplývalo, že ku dňu zosplatenia nebola splnená podmienka uplynutia doby najmenej troch mesiacov plynúcej od omeškania so zaplatením omeškanej splátky, nakoľko v čase zosplatenia úveru nebol žalovaný v omeškaní so žiadnou splátkou. Pre uvedený nedostatok súd prvej inštancie posúdil zosplataňovací právny úkon zo strany žalobcu ako neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom.

1.5. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že z dôvodu neplatného zosplatenia úveru bolo potrebné konštatovať, že v čase vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci (29.06.2021) boli po splatnosti splátky úveru splatné do 20.06.2021 a v nadväznosti na vyššie uvedené konštatovanie, že predmetný úver bol bezúročný a bezpoplatkový, súd prvej inštancie preto zobral do úvahy sumu poskytnutého úveru (t. j. istinu), ktorú vydell počtom splátok, v ktorých bol žalovaný zaviazaný predmetný úver splácať (t. j.

96 splátok), pričom na jednu splátku potom pripadla suma 50,- eur. Vzhľadom na skutočnosť, že prvá splátka bola splatná 20.12.2018, ku dňu vyhlásenia rozsudku bola splatná jedna splátka pripadajúca na rok 2018 (12/2018), 12 splátok pripadajúcich na rok 2019, 12 splátok pripadajúcich na rok 2020, 6 splátok pripadajúcich na rok 2021 (01 – 06/2021), t. j. spolu splatných 31 splátok. Následne súd prvej inštancie vynásobil počet ku dňu vyhlásenia rozsudku splatných splátok (31) výškou jednej splátky (resp. jej istiny – 50), z čoho vzišla suma 1.550,- eur (31 x 50). Zo žalobcom predloženej tabuľky splácania úveru vyplynulo, že žalovaný na predmetný úver splatil sumu 1.261,22 eur, pričom žalovaný zaplatil na predmetný úver aj poplatok za úver vo výške 240,- eur, čo vyplýva z č. I. 106 rub spisu (výpis z účtu žalovaného), čo v súčte predstavuje sumu 1.501,22 eur. Súd prvej inštancie následne od sumy, ktorá predstavovala súčet splatných splátok úveru ku dňu vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci odpočítal sumu, ktorú žalovaný na predmetný úver splatil, pričom výsledkom tohto výpočtu bola suma 48,78 eur (1.550 – 1.501,22). Súd prvej inštancie výrokom č. I. rozsudku potom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48,78 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, ktorý súd priznal odo dňa 21.06.2021 (nakoľko až týmto dňom, ktorý bol dňom nasledujúcim po splatnosti poslednej splátky splatnej ku dňu vyhlásenia rozsudku, sa mohol žalovaný dostať do omeškania so zaplatením predmetnej sumy), a ktorý k uvedenému dňu predstavoval 5 % ročne (5 percentuálnych bodov + základná úroková sadzba ECB 0 %).

1.6. Pokiaľ ide o trovy konania súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný bol úspešný v časti, v ktorej bola žaloba voči nemu zamietnutá (t. j. v časti 4 127,65 eur), čo predstavuje 98,83 % z celkového uplatňovaného nároku (4127,65:41,7643), žalobca bol úspešný v časti priznaného nároku (48,78 eur), čo predstavuje 1,17 % z celkového uplatňovaného nároku (48,78:41,7643). Súd prvej inštancie následne vypočítal čistý pomer úspechu a neúspechu strán sporu odpočítaním percentuálneho vyjadrenia úspechu žalobcu od percentuálneho vyjadrenia úspechu žalovaného, pričom výsledná suma predstavuje 97,66 % (98,83 – 1,17). Súd prvej inštancie na základe uvedeného priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,66 %.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie vytykajúc súdu prvej inštancie vady podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

2.1. K tvrdeniu súdu, že zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy ako náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. žalobca uviedol, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy musí zmluva obsahovať ako povinnú náležitosť dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca však zároveň dal súdu do pozornosti, že v zmysle predmetného zákona účinného v rozhodnom čase zmluva nemusí ako podstatnú náležitosť obsahovať aj údaj o konečnej splatnosti. Z uvedeného znenia zákona nebolo možné vyvodit' jednoznačný záver, že doba trvania zmluvy musí byť definovaná konkrétnym spôsobom (t. j. napr. konkrétnym dátumom). Dobu trvania zmluvy bolo možné podľa žalobcu celkom jednoznačne vyvodit' z bodu 1.2. zmluvy Základné podmienky, kde je uvedený termín splatnosti 1. anuitnej splátky (20.12.2018), údaj o počte anuitných splátok (96) a údaj o tom, že periodicita anuitných splátok je mesačná, a teda vzhľadom na uvedené parametre je kombinácia týchto údajov dostatočným určením doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podstatou zákonnej požiadavky na uvedenie tohto údajja je predovšetkým to, aby si spotrebiteľ bol vedomý toho, do kedy bude musieť spotrebiteľský úver splácať.

2.2. Poukázal tiež na to, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú aj Obchodné podmienky pre úvery občanom, ktoré v bode 2.13.4 uvádzajú ďalšie spôsoby zániku zmluvy - „zmluva o úvere zanikne uplynutím doby, na ktorú bola uzatvorená, t. j. splnením všetkých záväzkov klienta“. Podľa názoru žalobcu ide o ďalšie konkrétne určenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

2.3. Žalobca mal za to, že zákonná požiadavka bola splnená aj bez toho, že by sa v zmluve nachádzala kolónka s výslovným názvom „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ku ktorej by bolo priradené konkrétne určiteľné uvedenie tejto doby. K úprave zmluvného vzťahu formou všeobecných obchodných podmienok, Obchodných podmienok pre úvery občanom žalobca uviedol, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t. j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že úver nebolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a teda ani vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru za neplatný právny úkon. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd v zmysle

§ 388 Civilného sporového poriadku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

3. Žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku obhajuje náležitosti zmluvy odkazom na všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú podľa jeho názoru neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Žalovaný však s uvedeným tvrdením jednoznačne nesúhlasil, nakoľko žalobca neoboznámil žalovaného pred podpisom zmluvy so znením VOP, na týchto VOP nie je podpis žalovaného, a preto nemôžu byť súčasťou zmluvy o úvere. V tejto súvislosti odvolací súd ale poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/245/2010, podľa ktorého časť zmluvy nemôže byť určená púhym odkazom na obchodné podmienky, pričom je vylúčené, aby sa všeobecné obchodné podmienky bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy. Žalovaný tiež uviedol, že v danom prípade žalobca listom označeným ako „Vec: Opakované upozornenie“ zo dňa 21.09.2020, ktorý možno považovať za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Následne žalobca listom označeným ako „Vec: Výzva na predčasné splatenie úveru“ zo dňa 23.11.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Právny predchodca žalobcu postupoval v rozpore s ustanovením § 565 posledná veta, keďže právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nepoužil do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V opakovanom upozornení zo dňa 21.09.2020 žalobca poskytol žalovanému lehotu na dobrovoľné splatenie omeškaných splátok do 26.09.2020. Rešpektujúc ustanovenie § 565 OZ posledná veta mal právny predchodca žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 20.10.2020, keďže zročnosť splátok bola k 20. dňu v mesiaci. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutom rozsahu vo výroku ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. V replike žalobca uviedol, že klient preštudoval zmluvnú dokumentáciu a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t. j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Žalobca ďalej uviedol, že sa pridrižava podaného odvolania a má za to, že všetky zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka boli splnené. Napokon uviedol, že zotrúva na podanom odvolaní a žiada súd, aby rozhodol v zmysle žaloby.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) postupom podľa ustanovenia § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. zrušil podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátil podľa § 391 ods. 1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. O podanej žalobe bolo pôvodne rozhodnuté Okresným súdom Žilina č.k. 49Csp/11/2021 – 139 zo dňa 29.06.2021 tak, že prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48,78,- eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 48,78,- eur od 21.06.2021 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, druhým výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol a tretím výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,66%. Proti výroku II., III. predmetného rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 11CoCsp/34/2021 – 223 zo dňa 24.02.2022 tak, že prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, potvrdil, druhým výrokom vo zvyšnej časti zostal rozsudok prvej inštancie nedotknutý a tretím výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 7Cdo/145/2022 zo dňa 25.01.2024 tak, že zrušil v napadnutom výroku rozsudok Krajského súdu v Žiline z 24. februára 2022 č.k. 11CoCsp/34/2021 – 223 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nadobudlo právoplatnosť dňa 15.02.2024.

7. Východiskovo je zo strany odvolacieho súdu nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených, konkrétnych námietok.

8. S poukazom na závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/145/2022 zo dňa 25.01.2024, v ktorom v bode 15. odôvodnenia konštatoval: „...v danom prípade bol v zmluve uvedený 1. termín anuitnej splátky, mesačná periodicita a počet – 96. Z uvedených údajov je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek zložitých výpočtov určiť, že predmetný spotrebiteľský úver bude splatený 96 mesiacov, čo jednoznačne určuje dobu trvania zmluvy.“, odvolací súd opätovne preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a uvádza.

9. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý zamietajúci výrok založil na závere, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže neobsahuje vyžadovanú náležitosť, a to dobu trvania zmluvy o úvere.

10. Splácanie anuitným spôsobom (formou konštantnej anuity) znamená, že úver je splácaný v pravidelných mesačných splátkach. Výška každej splátky úveru (anuita) je rovnaká (s výnimkou poslednej splátky) a skladá sa z časti splátky istiny úveru (amortizácia úveru) a z časti pripadajúcej na platbu riadnych úrokov z úveru. Pomer výšky istiny a riadnych úrokov sa v priebehu splácania úveru mení. Poslednou splátkou úveru sa splatí zostatok úveru aj so zvyšným príslušenstvom. Ak by splatnosť ktorejkoľvek splátky pripadla na deň, ktorý nie je bankovým dňom, posúva sa splatnosť tejto splátky na najbližší nasledujúci bankový deň. Úver musí byť splatený najneskôr konečný deň splatnosti určený k zmluve o úvere.

11. V predmetnej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že úverová zmluva č.000000000572646 zo dňa 26.11.2018 obsahuje jasné určenie „anuitnej splátky“ vo výške 70,30 eur a presný dátum prvej splátky (20.12.2018), kalendárne určený dátum ďalších splátok (20. deň v mesiaci) a počet anuitných splátok – 96. Podľa odvolacieho súdu táto zmluva spĺňa náležitosť § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/145/52022 zo dňa 25.01.2024, ktorý v bode 15. odôvodnenia konštatoval: „...v danom prípade bol v zmluve uvedený 1. termín anuitnej splátky, mesačná periodicita a počet – 96. Z uvedených údajov je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek zložitých výpočtov určiť, že predmetný spotrebiteľský úver bude splatený 96 mesiacov, čo jednoznačne určuje dobu trvania zmluvy.“ V dôsledku toho nemožno za správy považovať názor súdu prvej inštancie, že poskytnutý úver je pre nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸⁾ musí obsahovať tieto náležitosti: d) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

13. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/78/2022 zo dňa 28.03.2023, ktorý v predmetnom rozhodnutí konštatoval: „V zmysle záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu č. R 16/2022 sú podmienky požadované § 9 ods. 2 písm. f) zákona v znení účinnom do 30. apríla 2018 splnené, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá. Je vylúčený taký prístup, podľa ktorého by zmluva o spotrebiteľskom úvere nevyhnutne musela obsahovať okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj samostatne uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Taký záver o vylúčení takého prístupu je zároveň v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice.“

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP vo výrokoch II., III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

15. S poukazom na uvedené sa odvolací súd nezaoberal ďalšími námietkami žalobcu vznesenými v odvolaní. V súlade s ustanovením § 391 ods. 3 CSP odvolací súd uvádza, že úlohou súdu prvej inštancie bude vysporiadať sa so všetkými relevantnými námietkami vznesenými stranami sporu v konaní, či zmluva obsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zohľadňujúc závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 7Cdo/145/52022 zo dňa 25.01.2024. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude teda vec opätovne

prejednať a rozhodnúť aplikujúc pritom právny záver odvolacieho súdu vyjadrený v odôvodnení rozhodnutia ohľadne splnenia podmienok ust. § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. Následne súd prvej inštancie zdôvodní, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých záverov vychádzal a ako ich skutkovo a právne vyhodnotil. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlí, tak aby z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývala jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu a zmyslu.

16. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a 3 CSP, § 453 ods. 1 a 3 CSP a ustanovenie § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania a dovolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)